

Čuk na pal'ci

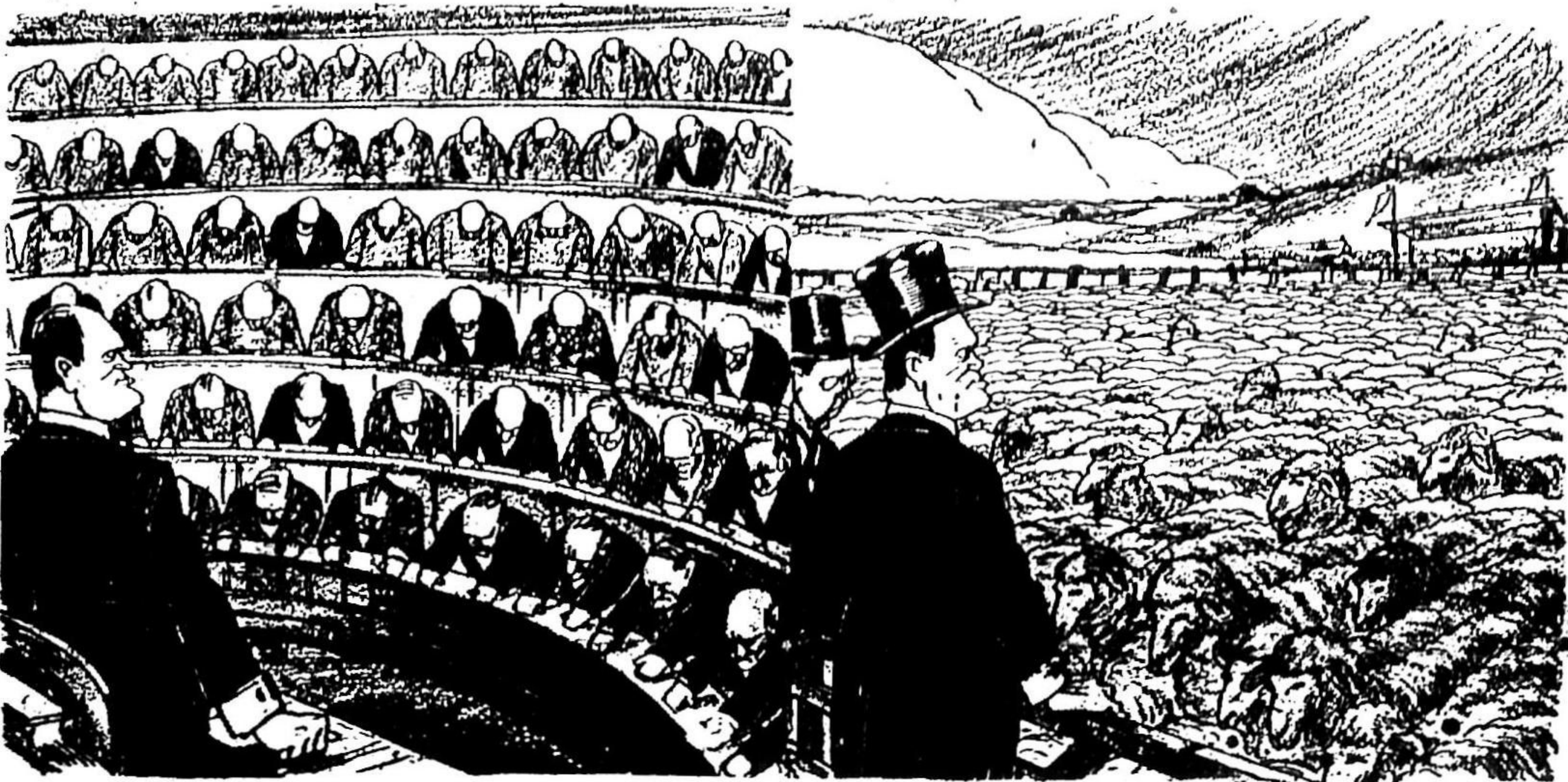
Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Pavelli 9. — Tisk Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik Franco Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter visokine v štiri enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto II.

GORICA, dne 1. junija 1923

št. 16.

ZAMENJANA NASLOVA ali NAROBE TUDI PRAV.

Slovesna otvoritev razstave koštrunov.

Otvoritev rimske zbornice.

NAJBOLJŠA.

Stara — vedno nova pesem.

Moj očka so djali:
Oženim naj se,
In zdaj premišljujem
Bi vbogal al' ne?

Na levo, na desno
In križem sveta
Skrbno se ozirani —
Dovolj je blaga.

Velike ne maram,
Zapodil bi jo,
Bojim se, da nosil
Bi lbjtro za njo.

Premajhne ne maram
Če tud' ina grad,
Ko bi jo gledal,
Bi zlomil si vrat.

Debele ne maram,
Je polna masti;
Še goska pretolsta
Mi kar ne diši.

Pretanke ne maram,
Ta je le za post;
Če treba polena,
Grem sekati ga v gozd.

Bogate ne maram,
Če nima možgan;
Saj kruha ne stradani
In nisem cigan.

Preuboge ne maram,
Brez cvenka ni nič;
Z njo bi se le jokali,
Sami pojem kot ptič.

Prestare ne maram,
Ker kača je kač;
Se nečem znebiti
Prezgodaj še hlač.

Premlade ne maram,
Je hude krvi,
In kar posušila
Bi moje kosti.

Pregrede ne maram,
Je vrag čez in čez,
In nečem o solnci
Zatiskati očes.

Prelepe ne maram,
Ker zame le ni,
Le srečen je, kdor se
Rožičkov boji.

Učene ne maram,
Najhujši je zlod'.

Ker jaz bi bil hlapec
In ona gospod.

Neumne ne maram,
Ker meni gorje,
Če prazna le slama
Ji rase 'z glavé.

Drugorodke ne maram,
Ker Slave sem sin,
Slovencem ne manjka
Slovenskih deklin.

Najboljše nobenal
Pa kaj bi več pel,
Saj veste, da ptiček
Je davno se vjel.

POTEGNIL JIH JE.

Gospod uradnik gleda skozi okno. »Slišite«, zakliče svojim prijateljem, ki gredo mimo, »pojdit malo gor!« »Ampak«, pravi eden, »nas je vendar preveč«. »Nič ne de«, pravi državni uradnik, »stolov imam dosti, drugega pa nič«.

STROG.

»Iz ljubezni menda niste vzeli svoje soproge?«
»Ne, tega bi ona tudi ne dopustila«.

SVET.

Zdravnik: »Za vas bi bila najboljša popolna treznost. Kadar imate pred seboj vrček piva, mislite na svoja velika grda jetra in na svojo malo, lepo nevesto«.

MOŽ IN ŽENA.

»Kaj si pa Ti kupil svoji ženi za Božič?«

»En par čevljev«.

»Strašno, pa pri tej draginji«. »Ja, ampak sem ji dal doslej še le enega — drugega dobi za svoj god, meseca aprila«.

SKUPNA SVOTA.

Učitelj: »Da vidimo Slavko, ako znaš danes kaj boljše seštevati. Recimo, da je tvoj oče dolžan mesarju 12 lir, v trgovini 17 lir in pekarju 8 lir. Koliko tedaj plača tvoj oče?«

Slavko: »Nič, gospod učitelj!«

Učitelj: »Za božjo voljo, kako da nič. Ali niti teh svot ne znaš izračunati?«

Slavko: »Ej, znam, znam izračunati, toda jaz poznam mojega očeta boljše kot vi«.

Jun-kai-hi in Lak-kot-ta.

Satira.

Dolgo časa je že temu, odkar se je Jun-kai-hi skregal s prtljkovci svoje sosednje države. Tako, dolgo, da je njegovega ministru Lak-kot-ta zrastle dolga siva brada, v kateri se je zaredil raznovrsten mrčes. In ker je bil ta mehke in krotke narave in si prizadeval biti pravičen proti vsem, je marsikdaj pognožil in pospešil s solzami rast svojih mrčesov. Poruženi sosedje in domače prebivalstvo pa je slabo živelo, ter neprenehoma pošiljalo ministru Lak-kot-ta soli brez kruha ter ga naprošalo, da se zavzame za njih bedo in siromastvo pri Jun-kai-hiju. Pri tožbi pa je bilo več kot streljiva v državi.

Eno zastopstvo je tarnalo, da ni dovolj plačano za material, iz katerega drugi v potu svojega obraza kujejo denar za Jun-kai-hija, drugi so tožili, da preveč trpe v luknjah pri svojem opraviilu, a zopet tretji, da umirajo gladu, ker nič ne delajo. In vse to je moral minister Lak-kot-ta dan za dnevom pripovedovati svojemu vladarju. Jun-kai-hi pa je bil taktičen, premeten človek. Moja ura še ni prišla, je dejal, še premalo se mi zdi nezadovoljnih, da bi se splačalo ustreči njihovim željam in zahtevam. Stevilo godrnjačev pa je raslo od ure do ure. In ko je hotel Lak-kot-ta zapostaviti vso svojo usmiljenost in energijo, se je odločil Jun-kai-hi poklicati svoje prve in ugledne može na posvetovanje. Govorili pa niso nič ti može, marveč poslušali in dostojanstveno prikimovali s sivimi glavami Jun-kai-hiju, ki je vedno le sam govoril, predlagal, sklepal in ukazoval. In vsi so se mu pokorili, ker je bil Jun-kai-hi v resnici pameten človek. In ko je prišlo odposlanstvo drugi dan zopet v palačo, jih je Jun-kai-hi z vso prijazenostjo in dostojanstvom sprejel v svoji zlati dvorani. Bili so debeli, suhi, razmrščeni in lepo oblečeni ljudje. Vsi razredi so bili zastopani. Jun-kai-hi se je smehljaje približal debelemu moški, ki pa je bil le vođenčen in izvoljen v deputacijo od ljudstva, ki je stradalo, le radi njegove korpulence.

»Sedite, gospod«, je ujudno vabil zastopnika revežev.

»Milostivi Jun-kai-hi, kapital nas uničuje, v nepopisni krizi smo in...« »Da, da, dragi moj,« odvrne Jun-kai-hi, »to je v resnici težaven položaj, še posušili se bodo moji državljani, in morda na trgih prodajali za polenovko. Izvolite se stil. Želite eno cigareto, vzemite jo,« je iz prstnega domačega pridelka...«

»Milostivi Jun-kai-hi, ne razumeš me; stradajoča ljudstva...«

»Tudi to da! Ampak umni so gospod. Stradati vendar ni bogve kako učeno delo. Le pustite to, Lak-kot-ta!

SKRIVALNICA.

Gozdni čuvaj je imel 3 race, pa so mu samo dve ostale, ker si je lisica eno za obed priročila. Čuvaj je pač takel za njo,

a je ni našel. Kdor izmed Vas najde lisico, naj jo pošlje v uredništvo »Čukas«.

Kje si vendar? Ukrošči gobo in prižgi gospodu cigareto. Vso jo že ošlinil.

»Kaj pa Vi, po čem tožite... umazane roke imate in po licu ste črni. Naj zaukažem studentem v Vaši pokrajini hitrejši in obilnejši tok?«

»Jun-kai-hi, ne pregrešaj se v tvoji zmoti. Delamo, trdo delamo, zate se trudimo in potimo, težko nam je in omagujemo.«

»Hm zares žalostno in ker hočem biti vsim pravičen, ustrežen tudi Vam.

Lak-kot-ta! Ti ljudje omagujejo, trudni so. Škoda bi jih bilo, da bi se radi napora posušili, kakor brezove metle. Zatrobi skoz okno v svet in povej ubogim siromakom, da Jun-kai-hi milostno ukazuje, naj zapuste v tej pokrajini vsi delavci in delavke svoj posel, ter si doma in na ulici odpočijejo.«

Lak-kot-ta pa je trobil, da mu je mrčes iz brade padal na glave spodaj stoječega ljudstva. Nato pa je pristopil drugi, ter hvalil Salomonsko razsodbo Jun-kai-hija in se mu klanjal do tal, ter mu očistil z nosom prah njegovih čevljev. Ko so to drugi videli, so se mu enako poklonili, se trkali na prsa in odšli iz dvorane.

Jun-kai-hi pa je ukazal, naj bo drugi dan vesoljni praznik in da naj se vse raduje.

Ukazal je pobrati vsem ženskam pisana krila, robce in druga oblačila ter jih razobesiti po vseh oknih in strehah.

Trobentači pa naj trobijo na vseh koncih in krajih in

poveljujejo modrost Jun-kai-hija. Ljudstvo pa si je odtrgalo od ust olje za zabelo, ter postavilo nebroj brlečih lučic na okna, mostovže in dimnike. Na vse zgodaj zjutraj pa sta stala pri oknu Jun-kai-hi in Lak-kot-ta in gledala na deročo množico s pisanimi robci na drogih in palicah. Vse je ploskalo in kričalo: »Vsi bogovi naj ohranijo milost in modrost velikega Jun-kai-hija. Trobentači, pa so nape njali svoje šobe v cevi, da so se jim sline cedile.

S cvrnom privezane barke na kolih ob pomolu so se vsled velikega hrupa in radošti utrgale in plesale po širokem morju svoj ples Jun-kai-hiju na čast. In to se je mnogokrat ponavljalo, zlasti kadar so bili podložniki otožni. In Jun-kai-hi je lepo govoril množici in prepričevalno šepetal Lak-kot-tu, slonečemu na oknu. Vsakokrat pa, ko je solnce zatoniло, je glava Lak-kot-ta omahnila na črvido desko pri oknu in se poglobila v trdno spanje, medtem ko so Jun-kai-hi nosili na ramah od mesta do mesta v brezkončno večnost.

UČITELJ IN KMET.

»Že leto in dan mi obljubljate prašička, ali se na to ne spomnite, kadar dobite mladičke?«

»O ja, se spominim, ampak vedno prepozno.«

Čuk se prodaja na Opčini na tramvajski postaji v agenciji časnikov.

Bojte se urednikov!

Tisti, ki je imel kdaj kaj opraviti z uredniki, ve, da so od zunaj in od znotraj namazani s hudičevim oljem. Urednik je edini človek na svetu, ki — kakor kralji in cesarji naziva samega sebe z »mi«. To pride od tega, ker se noč in dan boji bombnega atentata, pa hoče na premeten način napraviti vtis, da jih sedi v uredništvu najmanj bataljon. V dokaz, kako premeteni so ti tiči, skrbno preberite naslednjo zgodbo.

Naselbine v zapadnih ameriških deželah so svoječasno slovele po svoji divjosti. Na kakih oblasti ni bilo in pravico so si naseljenci sami delili — po navadi s poleni, noži in revolverji.

Ena takih ameriških naselbin je bila do vrata okužena s kvartaši. Majhen list je izhajal v tistem kraju in kdo naj nappve vojno kvartašem ako ne urednik tega lista. Igro so vražeči naročniki so ga namreč pozvali, naj nappve vojno, drugače odpovejo listu vstop v svoje domove. Urednik je ubogal in napisal članek, s katerim je neusmiljeno lopnil po vseh kvartaših v obče, še posebe pa po lastnikih igralnic.

Ko je urednik naslednji dan sedel za svojim pultom, držec v rokah uredniške škarje, ki so uredniku prav tako neobhodno potrebne kot pero ali rdeči syvinčnik, stopi v uredništvo ogromen, srdit mož s polenom v roki. S »sta belim« je pogledal okoli in vprašal, kdo je urednik. Slednji je s svojim finim darom opazovanja takoj pogodil, kakšen pomen ima ta poset, zato je odgovoril:

»Urednik je odšel ven, a bo vsak hip nazaj. Sedite, prosim, in čitajte liste.«

Srditi mož je ubogal in stisnil med kolena svoje zloobeta joče poleno. Ko se je zatopil v branje, je urednik vstal in jo previdno pocedil iz uredništva. Komaj pride na prosto, ko sreča drugega takega obiskovalca, ki je pa namesto polena nosil v roki težko gorjačo. Slednji je vprašal, če je urednik zgoraj.

»Da, gospod,« je odvrnil premeteni mož žurnalizma. »Zgoraj sedi pri mizi in čita časopise.«

Ko je drugi obiskovalec stopil v uredniško sobo, je dvignil gorjačo in temeljito prilimal prvenemu posetniku eno preko pleč. Slednji je s približno enako ljubeznivostjo dvignil poleno in česnil napadalca po čeladi. Vsak obeh je mislil, da mlati po uredniku, pa ni štedil z udarci. Ko sta se do dobra natreskala, sta se pograbila v tesen objem ter o rala po uredništvu sem in tja. Končno sta se zatrikljala skupaj po stopnicah in nadaljevala svoje delo v pritličju. Vsa stolčena sta se naпослед ločila, zadovoljna oba, kajti vsak je z lahkoto prenašal bolečine, samo da je tudi uredniku pokazal, kar mu je šlo.

KULUFOKTAR.

Gespui Čuk, če ste m' že tulk u koš zmetat, tula m' pa morte pestet drukat. 'M puvedu en hec še ud tekat, k' je bla vojska. Dohtar Lojze Plečnik j' biu na en noli šantov in pukel j' mou ud špret in ud zad. S prvga take ldi niša hotel k sudatam še za krumpir lupt. Zeto j' pa Plečnik pu Kamenk, Krajn in po lblan postopou. Kua čš, pr mejš, škarta j' biul. Pa tu mu vseglji ni ti u glava jet. Na vsa-ka viža j' tou pustat na jmenit-na peršona. Pa tulk cajta jo je tuhtu, de jo je pogrnitu. Dober planinc, je biu, tu se m' more pstet. N en kahel je naprau rde-če farbe, pa en penzel je saba uzen, pa j' šou na hribe in plan-ne. Če se j' prgu stukat prekuc-nu pa spet po konc pobrat, je vseglji pršantou na vrh skal. Pol je pa penzel u kahla putun-kou, pa namalou na skale svuj jme z enim metram visokem puštamb: »Dohtar Plečnik«. Nuč in dan je laz u na ukal po kamnel in luknah, ker je blo kej jmenitenga, pa povsod je svoj puklast jme namalu. Pu cel Krajnsk, Stajersk in Korošk je blo že na taužente ngovh jmen. Keder je hedu sunce sjal, so se puštamb kar s Koroškega na Kra-jnsk vidl. Pa tu še ni blo zados-tin kulufoktarji. Nkat j' pršu pod Roženpoli u 'na uštarija, pa j' glih pod firma na zid namalu net metru na šrok svoj jmeniten puklast jme. Pol je šou pa u ku-lina, pa je na vse lonce, šale in kuzice glih tko naredu. N stra-nišč pa j' biu ud takne do stro-pa povsod Dohtar Plečnik.

Ne mest napisa na sodeh kolk vin košta, j' biu Dohtar Plečnik. Še u turn je šou pa na zgonove glih tko namalu. Puvsod je bi ngov jme načeckan še u cerku pu tleh in pu kloph.

Na front u šicengrabneh j' biu strah pred suvraženkam, pu de-žel sa pa misl, de j' Dohtar Pleč-nik. kašn antekrist, de u ldi ži-ve u solat požru. Vse se j' že bal in prekrižaval pu cest, k' nisa vedl, de on zeto svoj jme na ukal mala, de b' jmenitn pustou. Nkat j' pršu cesar Korel u lbla-na z automobilam, pa k' se j' preč udpelu, j' blu na automobil zapisan z rdeča farba: »Dohtar Plečnik«. Ta j' pa cesarja tku razjezl in ustrašl, de j' pol Pleč-nika in negove pukelne na Duni puklicu. K, sta sedela u salon, mu j' cesar reku, de nej že vnder nkat neha z malarija. On je pa tku žalosten gledu, koker žabi pildek.

Cesar ga j' pa le prstu in mu j' oblubu, de m' bo kej šenku, če naunkol več zapisu sojga imena. Prov na kisel se j' zare-žu, na z puklnam pomigu, de naunkol več tega storu. Cesar mu j' z veselam roka stisnu pa ven spremu. Kje pa nazaj pr-šou, j' zagledu na soja žalost, de j' blo na miz zapisan: »Doh-tar Plečnik«.

Širite Čuka na palci.

ČUKOVA POSTA.

Ta najslovitejši in najbolj raz-širjeni list na tem svetu izhaja že drugo leto. Dan na dan mu prihajajo dopisi od vseh kon-cev in krajev, a malokateremu je padlo v glavo in oči, da se naslavlja na »Uredništvo Čuka, ul. Favetti 9. Gorica.« Evo vam par vzorcev poslanih pisem:

Naj prejme častiti »Čuk na palci« Gorica. — Velečenjeni Čuk Podberšič, Gorica. — Slavni Čuk Elija Favetti Gorica. — Gospod Čuk, tiska na-rodna Tiskarna Gorica. — Bla-gorodni urednik Čuk in upravo Gorica. — P. narodna tiskarna Čuk karlo Favetti 9. — Tiskarna Čuk Gorica, ZELO NUJNO! (Za v koš!) — Prečastiti go-spod čuk na Palci Lastnoroč-no. — Naj prejme čuk Ulico favetti v Gorici. — Spoštovana narodna Tiskarna Gorica ČUK. — To in še na stotine drugega. Ako bi bralci brskali po našem košu, bi jim ne mogli jamčiti za njih trebul.

Mica npa Pepa

Pepa: Bug dej, Mica!
Mica: Bug dej, Pepa; ku se jemaš?

Pepa: Oh, jest tna morem pabidat, ku je za me. Mene ni zaprstat, npa mni. Delam npa trpim, de se lupn 'n majm, vse neč na pamaga. Ame bidš ku sn patučena gare pa glav. Se su vsa padpluta. Meje druga dic stuku.

Mica: Jej, jej, npa ris; zaki te je druga, ti buga saruta, ti.

Pepa: Se viš, kišn je. Nma-la slaba sn se pačutla, pa sm spila nadva pudlče šnapsa, pa sm ga ris pagodu čutila, nzdej je pa pršu dic damu, pa me je videu, me je udaru mrha kar z burklem sam pa glav, de m' je prov slabu pršla. Oh, oh, ku me bali glava.

Mica? Ti riva ti, du bo pa dica tepu, kadar bo pjan, se je mala koda strizn. Ki mislš nar-dit?

Pepa: Še n pudlč ga papi-jem, pa pujdem pa damu dru-ga; al g ajemaš ti ki, če me bo pa še tepu, bom pa utekla rajš, pa pujdem, kam služ, se bo buš zame, bel brez skrbi ga bom popila kišn glaš.

Mica: Prov jemaš, neč se na pust kamendirat mu, rajš utec. Na! Tov jemaš ga 'n glaš, de se ki patalažš.

Pepa? Bug t' pa lonaj, tov-žnt krt, kuš dabra. N' zdej pa morem jet damu, ka je že paz-na. Pa le dabra se mej. Zbu-gam!

Mica: Zbugam, tud' ti. Pole prid kmalu ki druga.

Čuk premišluje kaj bo.

Čuk zamišljen na palci sedi, Glava mu težka na prsa visi. To časo težavno on premišluje In po nekdanjih milo zdihuje.

II.

Vse je narobe, nič več kot nekda. Ni dela, zaslužka kot je bil kedaj. »Governo« obljublja, nič ne izvrši. Narod pa s tem, kako naj živi.

III.

Od glada že ljudstvo v deželi umira. Po mestih pa večkrat se v ječe za- [pira, Slgovensko že več se ne sme govoriti. Ako se hoče kruha dobiti.

IV.

Čuku prisilijo solze v oči, Ko gleda to ljudstvo, ki grozno trpi. Kmalu bo revež že ves onivel In nikdar več pesnic veselih vam [pel

Ženitna ponudba »Čuka«.

Drugi Čuk na palci!

I.

Ko videla sem postavo in kljun spoznala tvojooliko in razum, takoj sem se odločila, da te bom ljubila.

2.

Porečeš: »Ljubiti, ha, ha, ha, morda si stara coprnica! Misliš, da te bom ljubil, kar [tako, prej moram videt sliko tvojo«

3.

Práv rada bi poslala sliko ti, pa nobenega slikarja pri nas [ni, se opišem kakšna sem, saj vem da zadovoljen bodeš z vsem.

4.

Stara sem komaj šestdeset let, torej sem šele začela živeti! Da sem krasotica, to se ve, ker niti pogledajo me ne lju- [dje.

5.

Bogata tudi zelo jaz sem, da vse me tirja, kamor grem. Torej v hiši bova mir imela, samo plesal boš, kot bom jaz [hotela.

6.

Zato pa le podvizaj se, ker lepa bodočnost čaka te, sicer me kdo drugi prej zas- [nubi, ker bi se kesal po tej zgubi.

Tvoja Sova.

TRDEN FANT.

V neki vasi pri Postojni so se na praznik fantje nekaj ste-pli. Petrinov Jože, jih je dobil kakor po navadi prav lepo por-cijo po glavi. Stirinajst dni po-tem mu pravi njegova sestra: »Veš, Jože, sedaj bi bil pa že čas, da greš k zdravniku, da ti pobere »glažovne« iz glave, če ne boš po noči na postelji še rjuho razrezal. Zglavnica je itak že vsa razcapana.«

V nedeljo mi je rekla neka solčna roža: »Francelj, kako star izgledaš danes!« »Vem,« sem rekel, »še nikoli nisem bil tako star kot zdaj.«

Večni Drenik in njegove smola.

Zlomek vzemi ta slučaj! Kakšno smolo imam. Namesto v glavo, mi je vino v noge udarilo... ključ hišnih vrat sem krčmarju izročil, a z nje-govo palico mi ni mogoče klju-čavnice odpreti. Po vrhu pa še ob luninem svitu nane dežuje.

NA SILVESTROV VEČER.

Žena: »Da mi ne prideš zo-pet prepozno domov.«

Mož: »Ne, še le drugo leto.«

NAPACNO RAZUMELA.

Gospa: »Ampak, Minka, vse mi prinesete narobe iz trga domov. Ali nimate, Minka, za pet vinarjev možganov v gla-vi?«

Minka: »Ne, gospa, tega mi niste naročili.«

V ZAKONU.

»Ti, Milan, ne boš lud, da sem za tvojim hrbtom nekaj dolgo naredila.«

»No dobro, pa jih tudi za hrbtom plačaj.«

Ribničan Urban.

Bu van nokul ne zemjere, pa jest vam tliđ uodperstni, kruote nemarne, tam pr vašeh cajten-gah. Vsako rajžo sm vam kej povajdou z našeh kraju pa tliđe z vašeh, ampek de ste toku nepošjerne jen tatinske pa naj lep uod vas, k' ste uofertni uoblajčane jen ned use štedjerane. Če ste im dan nūcalo ano rajto al pa rešetju, de buoste z njo sajme prerešetale, b' me bli leli ku uprašale; soj b' vam b' jo bli tliđ leliku šjenkov, ampak ste mi jo kar ukrate, srute srutaste. Dūobne, de ste malu prerešetale, tu pa zetu, k' ne pridete z vašo künštjo po cajtem svajte čez use liže, koker pridem jest jemu naše antverharje. Jest sm pa kar sam šu, brez vas, z muojem krajnskem potsam prov ke duole u listu majstu prostuste, k' so uod najkdey u tjaatre jen po cajste zvorine žive ldi žile.

Majnde m' pravjo Rim, aren ga, arena al koku žje najke po malastu. Tešku sm muoj muo jo ruobo, zetu k' najsm jemu lisčka, k' sm ga anme ranku mobile posuodu, k' naj muogu čez an lrih, k' se me prave majnde bjanki al koku žje.

Pred ano veliko šišo, k' je majnde an malu bl velika koker naš farouš, so djale, de je prlament, pa sm kar duole počjenu, pa muojjo sūko künšt respoštavu. Jojzes, kuolku je bli fulka. Z anga uokna z gajtrame je gljedou an 'hud gerspud, k' je prou svetlu gljedou, toku de se je vse bajli u uočesah vidli, pa je ned mano zekričou, de naj trajba neč več rešet ampek trūge. I nu, sm mīshu sam zase: če je žje vse presejanu jen prerešetanu, buomo pa trūge neredile, de se buo slabu sajme muotre dajlu, pa ne gnuj zvozllu. Puotlej buom pa magare še jest muotre djau rešetja, rajta jen muoj domač vsakdajne prdajlek.

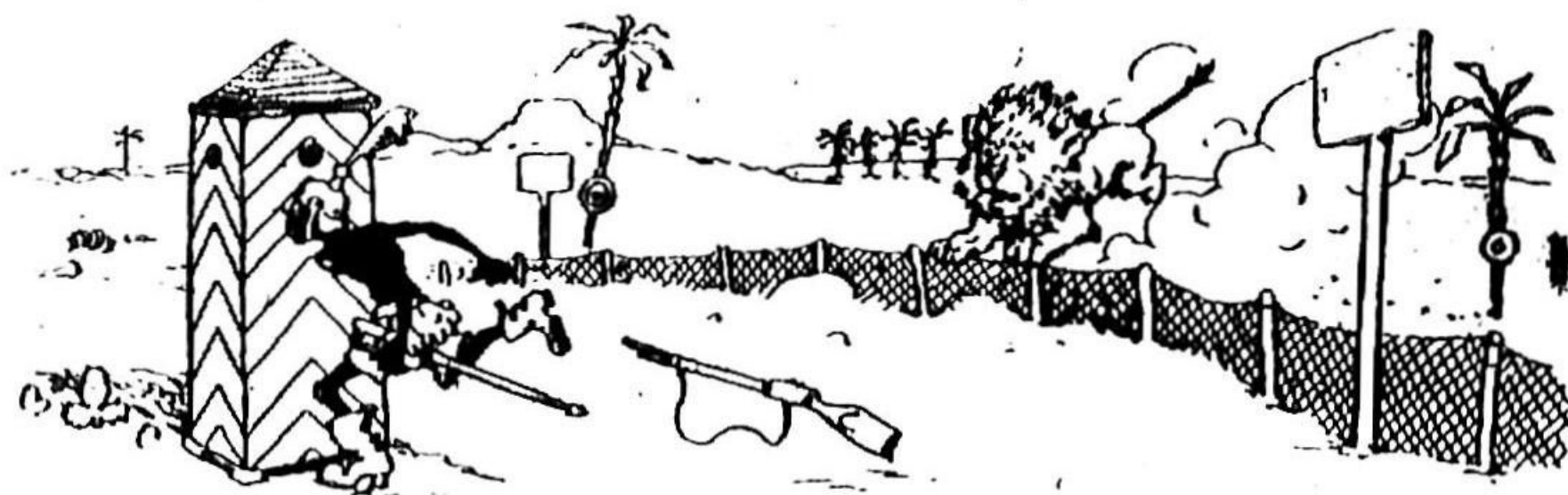
Nu pa sm tu kar precej vajdet, s tekjerem gerspudam b' kontrahit ze trūge nerjedu, pa najsem muogu ne nobeno vižo do te pravga pridt. Tuolku fulka je bli, de strah, pa nkjer t' pravga. Anga, k' se je prou me muojje sūhe ruobe drgnu, sm za kamžuolo počukov, pa mi je prec aden, k' je v anomer zra ven mjene stau, rjeku:

»Pūste tega, tu nej gerspud, tu je komendontar«. Pa sm kar anga drūzga tu popraševal, pa spjet m' je tista kruota zra ven mjene zerenčala, de tu tliđ naj gerspud, ampek grando fececjal.

Jen spjet sm se na anga drūzga uobernu, pa tliđ uon naj bliu t' prave, zetu k' je bliu tliđ uon komendontar. Puotlej sm pa kar h' anme skuoču, k' je jemu gajžlo u ruokah, jenu v jerhasteh hlačeh uoblejčen, pa tliđ ta je bliu grando fececjal.

Jojmenes, joymenes, sm tar nov jest sam s sabo. Kaj rajs ne buom najdu med tm fulkam gerspuda, de se buova ze truge zglihala. Ja pa pr mej kuše, de ga najsm. Aden je bliu komendontar, aden konzal, aden ko-

Kakšne stvari se v Afriki godijo - ali kako se levi lovijo.

Črncec vojak tam na straži stoji, gleda vam listro na štiri strani.

Lev se naenkrat mu strašen prikaže, črncec pete si prav naglo namaže.

Tja se za stražnico svojo brz spravi, lev pa mogočno pred njo se postavi.

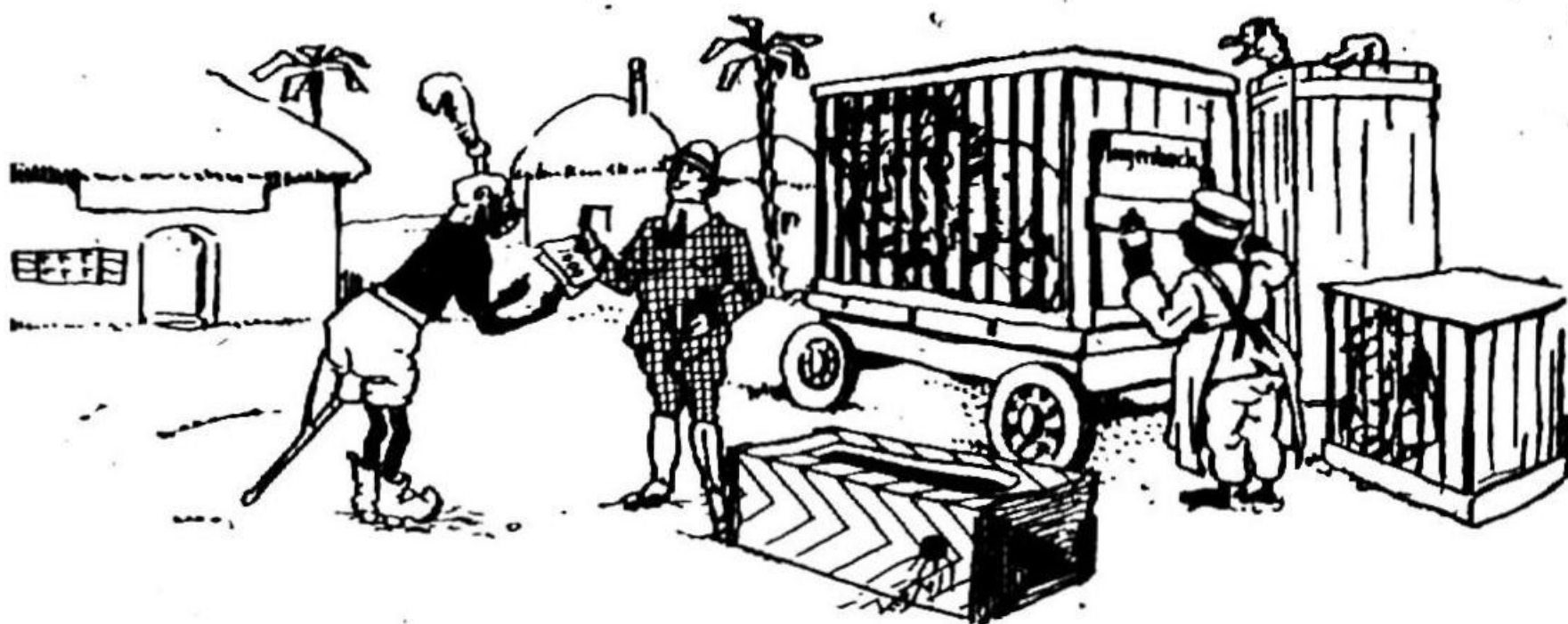
Črncec kolibo na leva povezne, tu se prestraši, so vanjo pogrezne.

Potlej zamorec zajaše pošast in jaha pred kralja — velika res čast!

Kralj se zavzame, junaka pohvali, vsi so zamorci poslej se ga bali.

Leva so v kletko spustili takoj, vojak je denarja dobil zanj, da jo!

Zdaj po Evropi vzbuja lev smeh, ko ga kot ovco ženo po sejmeh.

mesar, aden grando fececjal, aden centaurar, aden general ze ne vajm kaj, drūge ze drūgu jen toku neprej. Samu gerspuda najsm muogu najt. Tista kruota me je pa zmjerej ven pelala jen ne Krajnsku pošilala. Pa k' najsm tu prjecej ubugat, je djal tu kruotešče, de nej puošlem ne prlament an kuos popirja s kontrolham ze trūge, pa kar z našga majsta po puošte puošlem. Jest pa najsm tu toku stert, zetu k' vajm kuolku cajta b' tu nūcalu, morde tliđ anu laj-

tu al dva; pa sm bl klinštini nerjedu. Kar an papir sm ne tlajhe pobrav, k' je bla pomaranče muotre zevita. Jen glih prou m' je pršu, k' je bliu žje za 10 cem, bolo guor prlman, pa sm kar tam precej u škrinco porinu, kjer je cukerbek ven skakov.

Pa sm figo u aržet utknu na tla plūnu, čik u usta du, jen pūstu vse grande fececjale pred prlamentam.

...

POVIŠANJE.

Gost vpraša vajenca v re-stavraciji:

»No, pikolo, boš kmalu povišan v službi?«

Vajenec: »O prav kmalu; sedaj smem že iz jedilnega lista črtati, kar nimamo.«

MODERNO.

... torej, gospica, zvečer ob 8. uri se dobiva pred Prešernovim spomenikom. Znamenje: Črn psiček s črnimi taci in belo liso na glavi.«

Kronika na tržaški brjati.

Kume: »Komare, pej kam je šla snučé toku kespu vaša pupka?«

Komare: »Kej znan, kam je rekla de gre? Anti u tisto šalo od Tartinija, kamer balajo.«

Kume: »Buh vas previde, kej ste matasta. Al niste čula, de so se un dan ane štirje rovenirali, ki so balali za škomešo.«

Komare: »Ki so balali za škomešo, jest ne znan neč?«

Kume: »Sej nanka ne bosta znala nkul neč, k' ste toku šustasta. Sej je blu anka u folji, de so plesali ze škomešo kar štire dni včep. Pej anka entrat to so strile plačet vsacme 3 lire.«

Komare: »Pej kej so dobile uone, k'so balali?«

Kume: »Vsak tiste, k' je pou, so mi dali an zlat križec, nu puolej so ga pelali u špetau kon kvaranta de febre.«

Komare: »Hote, hote če čakulon. Kej mjeni češte dajet pet.«

Kume: »Polte jo šjemo šustasto! Kej neznaste, de nanka jejli niso ane, de so plačeli 3 lire ze jet gljedat.«

Komare: »Pej krku cajta so balali, de so se toku fjentale?«

Kume: »Krku cajta? Aden je balov dva dni jen dvej noči. Kr nej več guodu orkester, so pej toukle ne plohe, pokrivače jenu zguonce, de nej po kuonce zjéspou. Pej kr je tu zjč spat, pej ga je maeštro po li cah uodru, oblast ga mječi.«

Komare: »Pej koku zljudje, de jem še pesti governo, de se toku frderbava naš popolo.«

Kume: »Kej zestuopeste vi ne tu, kumare. Tu je liberta al troke čakule. Pupke un fantje lehku mencajo jen mencajo z nogami po puode, pej magari de so finjeni. Sej anka kuojni na Montebeli balajo na pišti pej če, anka krepa ne mejšti, koker ne binšten pondejlk.«

Komare: »Va bejn alora, jest pestin vsen svoj liberta. Biciklisti nej se zvracejo za ško mešo u kanal; kuojni nej kre pavaajo ze škomešo; drilge se po cukah toučejo do krvi ze škomešo; mularija brca balon, ne brjači ledjem u glavo ze ško mešo; ne murje se pej z bark u murji negirajo ze škomešo. Vaj malora anka ta škomeša un šport.«

Kume: »Glih toku je viste kumare, naš Mintele je rjeku, de ne buo nanka šport več ka div, jen jema režuon!«

Kumare: »Altroke jema; jen anka naši pupke ne konvenira, de bo bla hodila mencat po puode ze škomešo.«

Kume: »Siguro pr zljudje, če si buo uofendjerala muoge nu trejbeh ne buo muogla nanka štrace prat ne potuoke. Sej ne znan, koku de nej še oglešila uod tistga ceganskega cn-ta-ta, cn-ta-ta, ti-ri-li-li-li, hej-la-la, hoj-la-la, hop-sa-sa, bum!«

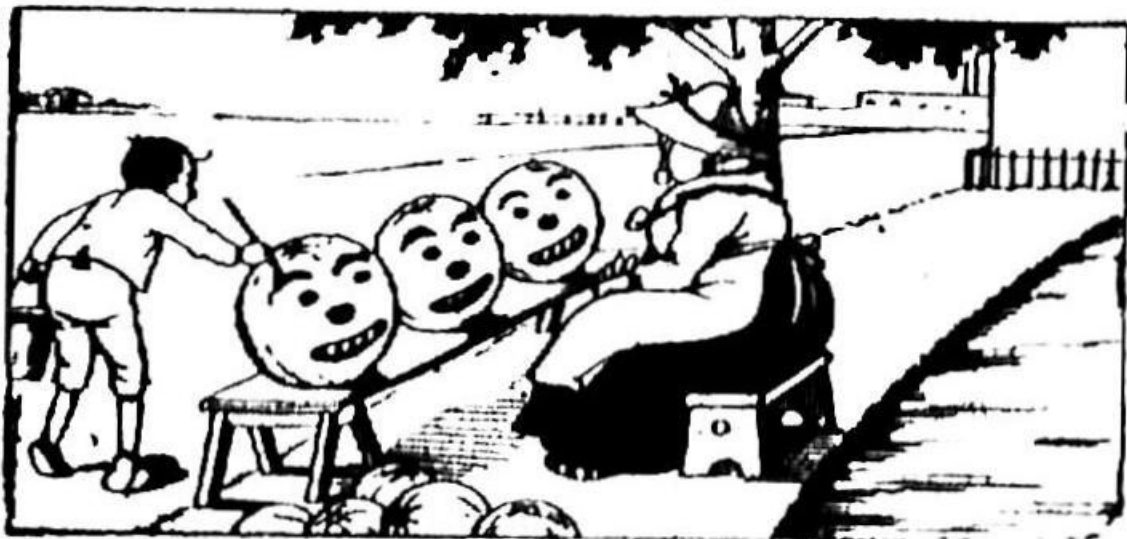
Komare: »Bejn toku, prov praveste, kume, jemate režuon anka vi ta bot, pej zbugan!«

Kume: »Salute kumare, pej srječnu hodte!«

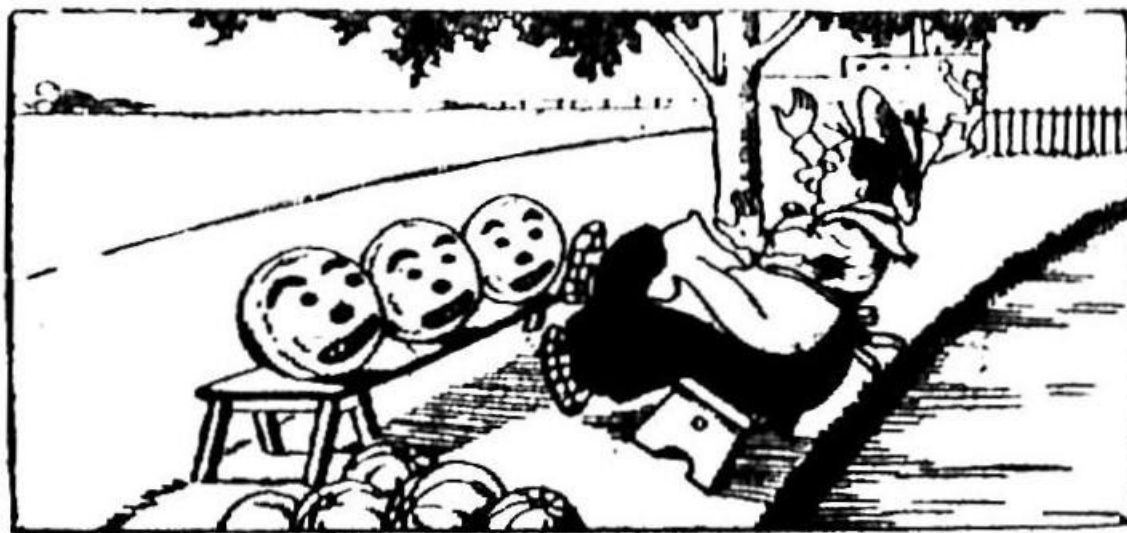
Kopelj tete Marijane.

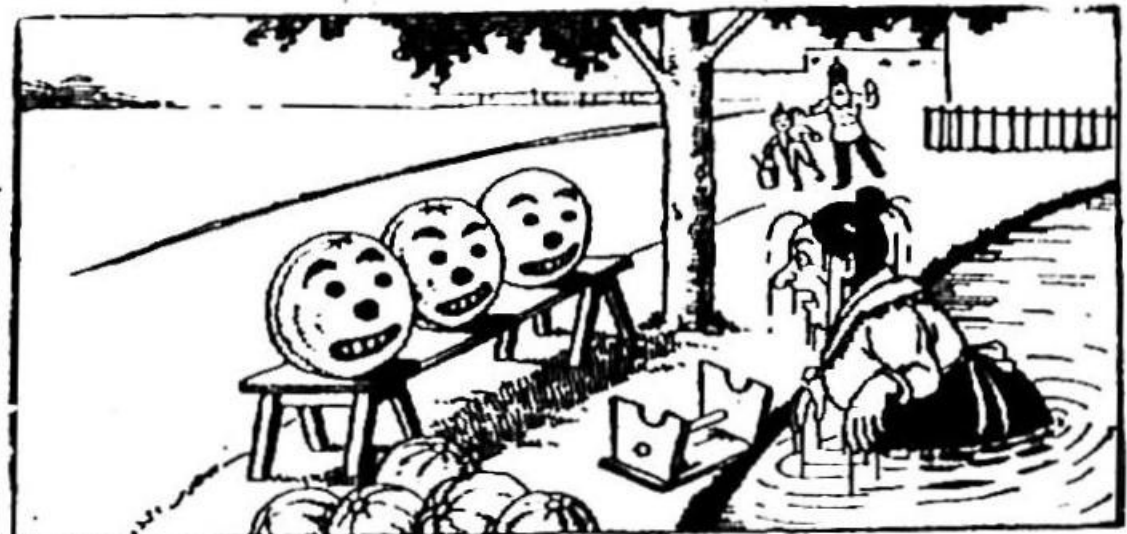
»O porka malora« pravi tržaški mulo. bankina. Čakl na malo, ke ga bom naredu ješt štrah na tisti angurijel!»

»Eko pomalo, pomalo, ga bo biv vse tri angurja poulna luna na klop.«

Marijana (ko se je zbudila): ve se vide merakolo. Hodte »O Buh nebejški, anka pa dnje- včep ldje, polte, polte... hop...«

In Marijana je v vodi. Stražnik je prijel mulota za uho, toča Marijana je vriščala premočona in prestrašena v vodi.

Narodna knjigarna v Gorici.

ulica Carducci št. 7.

priporoča slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogo slovenskih knjig, pisarniških in drugih potrebščin, na drobno in debelo.

Naznanjamo, da je izšel

Občinski in deželni zakon

v slov. prevodu.

Dobi in naroča se ga samo v Narodni knjigarni v Gorici. Cena L 12.— izvod.

Zupanstvom, ki knjige še niso dvignile v knjigarni, smo jo poslali po pošti s priloženo poštno nakaznico, da nam pošljejo denar.

Sezite po knjigi, katere naklada ni velika.

V Narodni knjigarni se dobi:

Slovenska kuharica, velika izdaja.

Naše gobe. Z mnogimi slikami.

Slovenci. Spisal Erjavec.

V Narodni knjigarni je mo goče dobiti vse slovenske knjige, ki so danes na književnem trgu.

Zahtevajte seznam knjig zastonj!

SLADKA TOLAŽBA.

Mati pokliče rano v jutro svojega sina z vsklikom: »Ja nezek, vstani urno, šola gori.«

Janezek (veselo): »Mama, ali je učitelj že zgorel?«

Pravijo

Pravijo, da ako ne bi slana morila med vojno alivovke, pličeta in druge take stvari, bi pomorila prav mnogo družinskih očetov in drugih ljudi.

Pravijo, da je slana v Postojni morila alivovko in druge podobne stvari, samo zato, ker so drugi to hoteli, sama pa ni nikdar takih žrtev zahtevala.

Pravijo, da bi bile razmere zopet princiale tako slane v Postojno, ki bi bila boljši od ujege, ki jo je v Čuku objavil.

Pravijo, da južna železnica ne teče več iz Gorice skozi Sovodnje v Rubije, ampak čez Vrh (Sv. Mihael) v Rubije. To pove tudi dalpis na rubijska železniški postaji, ki se glasi ne več Rubia-Savogna, ampak Rubia-S. Michelle.

Pravijo, da Mussolini zato ni prišel v Gorico, ker ni dal Goricanom predlekture.

Pravijo, da so Sovodnje in Stan-drožci pričakovali Mussolinija. Vse je bilo pripravljeno: Slavoloki, godba, zastave, množica, župani s pasovi itd. Vsi so prišli na lice mesta, le Mussolini je manjkal.

Pravijo, da so goriški meščani silno poparjeni, ker ni Mussolini s svojim obiskom počastil naše Gorizije. Duca D'Aosta je bil od nas Goricanov slovesno sprejet; tako tudi množica vojnih pohabljenecv. Mussolini pa jo je pihal z Vrh (Sv. Mihaela) mimo Gorice naravnost v Videm, pustivši devico-nevesto Gorico, v beli, praznični obleki — ob strani. Gorica je žalostna... Zenin jo je prezrl!

Pravijo, da noben evropski ministrski predsednik ni tako praktičen kot Mussolini. On se ne vozi ne v kočiji, ne v avtomobilu in ne na parniku, ampak leti kot pišč. Zasede croplan in hajdi iz Rima v Videm in obratno. To je storil o priliki zadnjih slavnosti Sredipolja.

Pravijo v Gorici, da hodi Živčev Lojze na Kras s puško ribe lovit. V Gorico jih prinese kar v žepih do Molara, ki jih speče svojim gostom na ražnu. Pred štirinajstimi dnevi so se baje gostje tako najedli, da je Molar izprevidel, da mora vrata razširiti, ker drugače ne bodo mogli gostje z odelcelimi trebui iz gostilne.

Pravijo v Postojni, da je njih Čukov dopisnik tako majhnih ušes, da niti ne vidi njuni, da je Gliberti častnik in ne kaprol. Čuk je to videl in bo take dopisnike po vsem telesu oključal.

Pravijo v Tolmini, da se klub »naravne sapes« ne more še ustanoviti, ker niso še došli predsedniku iz mozemstva tozadevne priprave in stroji.

Pravijo v Tolmini, da bo služil klub »naravne sapes« v prvi vrsti parom, ki se v tmini slajajo v gostilnah, ki imajo zavarovalnico, da nihče ne zboli — in kjer si začasno zvestobo prisegajo.

Pravijo, da je nekdo v Vremskem Britofu, ob času nekega lokalnega slavlja, započel svoj slavnostni govor s sledečimi besedami: »Čenjeni prijatelji! Kakor vi, tako sem bil tudi jaz rojen v Vremskem Britofu, skratka, jaz sem bil vedno rojen v Vremskem Britofu...«

Pravijo na Planini pri Vipavi, da imajo premalo sodarjev za napravo novih kadi, za to šparajo. V zvonove da bodo prihodnje jesen denili repokisat. Za to prosimo Čuka da pride on »pocukat« naše starašinstvo za glavo predno repa dozori.

Pravijo, da periodični mesar v Spodnjih Vrelih spozna pravo težo prašiča na sledeči način: Na eno stran vage dene prašiča, na drugo pa naklada kamenja, potem sede na prazen zaboj in ugiha, koliko bi utegnilo tehtati tisto kamenje.

Pravijo.

Pravijo zlobni jeziki, da ženske vedo, no pretiravajo. To je kajpada najgrša laž, kar ste jih še čuli. Jaz sem pripravljen vsak čas podati javno, notarsko potrjeno izjavo, da nisem nikoli v svojem življenju poznal ženske, ki bi pretiravala, ko je povedala — svojo starost!

Pravijo, da je nova vojašnica finančne straže v Postojni zidana tako slabob, da je komisija začnkrat neče prevzeti. Zidovi obstoje iz dveh betonakih sten debelih 3 prste, vmes je praznina. Stavba stoji na prostoru, ki je burji in zametom najbolj izpostavljen.

Pravijo, da je cerovsko čitalnico, njen prapor, kakor tudi njen ponos, z odborom vred odnesla vojna vihra, valed česar se Trešetarji kljub veselili, nekteri so pa v znak žalosti obkeli črne srajce.

Pravijo v Postojni, da je vojašnica za finančno dograjena in sicer tako, da če je vlada ne bo hotela prevzeti, se bo lahko naselil vanjo »Čuk« s celo svojo družino. (Op. ur.: Čuk in Sova prideta pogledat.)

Pravijo, da je bilo za Binkoštno praznike po Slapu pri Vipavi vse ru-deče samih plakatov. Celo »Čuk« je imel svojega z vabilom k »veselici« in na dvodnevni rekordni ples 20 in 21 maja 1923 v posebne narodne namene. Živel »jaze«, ne društvo.

Pravijo, da je »narodno« društvo Lipa na Slapu, eminentno narodni pridiviti »Slov. izobraž. društva« nasprotovale s protipridivito dvodnevne »narodnega« plesa. Res lepa tekma!

Pravijo, da se dobe na Slapu pri Vipavi odlični gospodarji, ki so hudi nasprotniki plesa, pa le, dokler se godba ne prikaže, potem pa »hajdja« vsa družina na plesišče!

Pravijo, da je na Slapu neko drzno dekle mesto velikonočnih listkov ponujalo gospodu plesne listke.

Pravijo, da se je v Zagorju na Pivki nekemu Jerneju zmešalo, ko je ravno pomagal delati oder za ples na binkoštni praznik. Ni čuda, da se ta bolezen ponavlja. Prvič se mu je zmešalo, ko je o polnoči na pokopališču motil svojo punco in drugič, ko so pri shodu vsi moške klicali »Živio« svojemu poslancu, samo Jernej je imel vrahca pod klobukom. Čuk obžaluje revčja.

Pravijo, da je pri godbenem odseku v Postojni vladala različna napetost na veliki slavnosti, katera se je vršila v podzemeljskem raji postojnskem. V ta namen so se mučili na vse pretege »giovinezze« in par poskočnih »fox-trotelnov«, zakar je godbeni kapelnik z upanjem dobil vrček pive in bil na pristojnem mestu pohvaljen s klici »viva maestro.«

Pravijo, da ima nekdo v Kanalu avtomobil za prevažanje mrtvega blaga. Čuk pa priporoča vsem živim, naj raje hodijo v Anhovo po kolenih, kot pa da bi se posluževali tega modernega »samodrca«, da ne bo treba nekaj nesrečnim mamiciam obvezavati razbite butice.

Pravijo, da se vsi kanalski grešniki zopet skesano vračajo pod okrilje domaćih deklet. — Grozdje je prekislo, kaj ne?!

Pravijo, da sta zaročenca Čuk in Sova padla v omedlevico, ko sta slučajno slišala skušnjo »Fausta« pri kanalskih tamburaših. Zaročenca sta prosila, naj bi jima ob bližnji svatbi raje zaigrali »Čuk« se je oženil in to dobro, kot pa težke operne komade, ki jih še drugi večji in boljši zbori ne zmorejo. Pa brez zamerel!

Pravijo, da med Sevcami in Petelinjem pri St. Petru na Krasu uči vožiti ob nedeljah finančar tri deklin, po domače rečeno »bunke« na njegovem kolesu, ter kadar treba tudi »zavre«.

Pravijo, da bi se dekleta na Dolu Otlici rade naučile tango plesati. Čuk jih ne bo učil.

Pravijo, da dolže predsednika »Planinke«, da je v zadnjem »pravijo« s Pečin, razkladal žalost in veselje vabljenih in nevaženih deklet, kar pa ni res. To lahko uredništvo Čukovo potrdi. »Vatroslav« ne dela zdražbe, ampak hoče, da se vsi ljubimo, pa naj že imamo žalost ali veselje. Tisti, pa ki pošilja »pravijo« s Pečin, pi Pečan, ali pa je pri nagli hoji izgubil par »kole« iz možganov. Končno bodi povedano, da kar »Vatroslav« v Čuka ali druge časopise napiše, se pod vse brez skrbi lahko podpisše. Amen.

Pravijo, da so imeli čede v Podbeli pri zadnjem plesu precej veliko izgubo; da jo poravnajo, so nekateri začeli kupčijo z jajci, druge pa z ogljem.

Pravijo v Spdlu, da bi gotovo napravili vodovod, samo ako bi ne zahtevali krčmarji vode v hiše, tako pa se vaščani hojijo, da bo prečisto vino.

Pravijo, da bo divertimento technico ustavil predjume za Vrtojbo, ker vidi, da hoče mandrija popolnoma znoreti s plesom.

Pravijo, da so Maloubeljski fantje prejeli trikrat mlečen kolač. Dekleta so pletla vence iz nedolžnih cvetic za slavlolik. Čuk je to videl in se je moral smejati.

Pravijo, da bodo nekatere sežanske gospičice vzele v najem telefon, da bodo lažje govorile s svojimi »fidanzati«. Dobro so jo »podrukale«!

Pravijo, da se niso »šmarske pupce« in »orliške franje« udeležile na binkoštno nedeljo plesa v »Drenjah«, ker niso imele časa. Prve so morale »štukati« kratka krila; druge pa »štirkati« spodnje kikeljce. Zato ta »bota« niso plesali v »Drenjah« ples »Tango« in »alla mosasa«.

Pravijo, da v gornji in dolnji cerovski cerkvi baje potrošen »Naftalin«, zato nekateri med mašo s potnim čelom okoli cerkve »bolhe« pasejo, valed česar zahtevajo opravičilo, da se tedi okoli cerkve, in na placu potrosi »naftalin«.

Pravijo, da se je v Hraščah pri Postojni ustanovilo veliko podjetje ob enem centrala za pobiranje kosti. Ob prevratu poginule pare spravljajo na dan, tako da morajo s svojimi trudi

nimi kostmi zopet v svetovni obrat. Prične se tudi z prekopavanjem »petrovga mrhovila« za Sovičem, da se ga izkoristi, ter se zato išče več podzemskih kopačev ali rudarjev in obnem tudi potnikov.

Pravijo postojnski gostilničarji, da jim že ves teden ni treba kuhati; toliko jedi jim je ostalo, in da se takih povojnih obiskov njih jame kakor je bilo za Binkošti, prav nič ne veselijo. Po mestu od takrat ni več videti psov ali mačk, ker se vse pasejo za vrtnimi ograjami ter grizejo ostale ribje koščice in želvine hiše. Vrtnarji si pa zadovoljni manejo roke češ, da so jim ta dan vsi polži izginiti.

Pravijo, da bo v Mirnu letos zelo dobra letina pese, da bodo delali obilo sladkega cukrčka, da se bodo dekleta oblizavale in kitare lepše godle.

Pravijo, da so mirenški fantje hoteli deti mirenške dekleta v »Čuka«, a se jim ni sponeslo.

Pravijo, da odkar je prišel na Dol Otlico učitelj z juga, otroci ne znajo več slovenščine. Stariši so razpisali več službenih mest za tolmače.

Vpišite se čimpreje mej naročnike „Goriške Matice“. Letos prejmete krasen molitvenik iz peresa največjega slovenskega pisatelja F. S. Finžgarja. Molitvenik združuje vse lepe lastnosti, da ga bodo vsi veselili: otroci in odrasli, preprosti in izobraženci. Poleg krasnega molitvenika prejmejo naročniki še Veliki Koledar in še dve drugi knjigi. Vse skupaj za 6 L. reči šest lir. Ni je mej julijskimi Slovenci ustanove, ki bi bolje služila L J U D S K I P R O S V E T I ko Goriška Matica. Zato pa pristopite vsi v krog te prosvetne ustanove! Vse knjige se izdajo z dovolitvijo in odobritvijo cerkvene oblasti.

Peter Matajurac Luka

Tle par nas so se zgodile tajne reči, de b'lo škoda, de bi po svjete ne viedli za nje. Umrú je naš Gvido Podrecca, k' nje bju Rezjan, kukar je napisal »Goriška Straža«, ma špietrovac. Pred uojsko je bju papež od sočjalistu an je pisu njega vangel-gor na muša (Asino). U cajtu uojške s'je zbrau buojš korito z venč plačo. Ku Špietrovac, je n'ankrat ratu tajšan patrijot, de nje vjedu kan z sudmi. Nesu jih je u Ameriko in tan je umrú.

Na slovenščini smo imjel samuo adnega malarja in še tist je bju Lah. Umazu je marskajšno cjerku an skor usé oštarije dol po dolin. Oštirji so pokupil uso ardečo farbo za fabrikat vino, takuo de saromak nje mu vič ardeče farbe za malat, an je ostu prez djela an, za ne umrjet za lakotjo, rajš je šu u Špietar an se je objesu. Pa Špietruc, ki so usmiljenega sarca do tistih sort artištu, so ga na njih špeže nabasal u karjolo an takuo nazega pejal u britof.

Gaspodar tistega puža al trenina, ki uoz trikrat na dan — kobariške slovenje u Čedad in slovenske Taljane u Kobart, se je ustrelju tan u Gorici. Odkar njega kafé-maln, al po domače mažamin, je bju namalan gor na Čuku na palc, nje bju vič par čisti pamet. Pa sam Buoh vje, zakí se je šu strejat u Gorico, blizu gnjezda od Čuka.

Barnaška muzika počas' počas', rata adna tih parvih u

Italij. Sá se je navadla še tisto marčjo »Milka moja, Milka moja — ti si moja, ti si moja — Jest san tuja«, ki je trkaj uséč Musolinu. Če barnaški muzikantje kambjajo še monsturo, za sigurno de Musolini jih povabi gost na ojceta, kadar ga bojo kronal za cesarja če u Rime — kar mu sarčno želi

Petar Matajurac.

MILO IN JEZIK.

Moj oženjeni prijatelj pravi, da je poskušal omiliti ostrost jezika svoje žene s tem, da ga je namazal z mehkim milom. »Res je,« pravi on, »da je milo odstranilo malce ostrine, na žalost pa, klepeče zdaj mnogo hitreje nego prej!«

UBOGLJIV SIN.

Moj oče pravi, da ima najubogljivejšega sina na svetu. Ako mu reče: »Delaj, kar hočeš,« stori to brez mrmranja.

MISLI.

Nikoli ne mešajte krompirja s čebulo! Oni dan sem vržgel v koš krompirja par čebul, drugi dan je imel krompir vse solzne oči.

ZENITNA PONUDBA.

Vdovec dober za pit, več mesecev brez dela, zagotovljen tudi za naprej, se želi seznaniti z gospodično od 18. do 20. let z vsakdanjim zaslužkom. Vdove obrtnice tudi niso zavržene. — Prednost imajo gostilničarke in šnopsarke. — Le resne ponudbe pod »Lepo življenje«.

SKRIVNOSTEN NOS.

Stric Tone je pisal, da bo obiskal sestro. Ona pa je svarila svoje otroke, da ne smejo govoriti o stricovem nosu (ker ga ta vsled neke bolezni sploh nima). Stric Tone je došel, radovedni otroci so ga obstopili in jasno je, da je bil ravno nos središče njih zanimanja.

Dobremu stricu je bilo to mučno, zato je dejal: »No, otroci, vi se pa kar ne morete ločiti od mojega nosa.«

»O ne, stric,« so dejali otroci. »Mati nam je prepovedala govoriti o tvojem nosu, toda ti ga niti nimaš!«

BAHAČ.

Moj znanec Sramotnik je velik bahač in lažnjivec. Njegov lokalni patriotizem presega vse meje. Vsako stvar, ki jo vidi, ni taka, kakor v njegovem kraju. Ako pije pivo v gostilni, zatrjuje povsem prepričevalno: »To je pivo? Brrr! Pri nas je pravo pivo, hej!«

Če je v gledališču mrmra: »Kaj so to igralci, kaj je to gledališče? Pri nas vse lepši igrajo. Mi imamo gledališča!« Ako ugleda slučajno mrliča, vsklikne: »Ali je to mrlič? Pojdite no; pri nas doma so vse drugačni mrlič!« In tako dalje. — Nekoč sedimo pri Birku v kuhinji pri kosilu. Nek gost pravi: »Čujte čujte, kako je zagrmelo!« Nakar pa pripomni Sramotnik: »Kaj to se pravi grometi, to naj bi bil grom? Pri nas vse drugači grmil!«

NENAVADNA JED.

V restavraciji sreba svojo juho prijeten Nemec, ki se pa ne more izraziti v slovenskem jeziku. Čita in obrača jedilni list ter naposled triumfalno pokliče natakara, ker se mu je posrečilo izraziti.

»Kospot kelner, jas šeleti bečenko.«

»Pečenka je pošla, gospod,« odgovori natakara.

Gost: »Pa topro, brinesite bečenko pošla!«

ZANIMIVOST

Neki luteranski misijonar na Sumatri je pisal domov, da je imel priliko ogledati si tisto ognjišče, na katerem so tam mošnji »farani« skuhal prejšnjega misijonarja.

Pravijo

Pravijo, lokovski fantje, da je do pisniku v prejšnjem Čuku, zelo skomina, ko vidi, da si ga drugi fantje privoščijo kakšen pol litra. On bi si ga namreč tudi rad, pa je menda »suha«. Gostobesedni možé pa naj prvo sam poskrbi za Adamovo rebro, drugi se bodo že sami »prkinali« za njo.

Pravijo, da se je med Biljenci in Orhovci dosegel končno sporazum glede mosta v Vrtačah in sicer so se sporazumeli takole: Biljenci prodajo svoj polovico mosta na »Trnov« »Trmoglavost et. Comp.« Orhovci pa svojo na Lokvico trdki »Neceditramos«. Za izkupiček pa si bodo naročili pri Fužini »Conte Nemec et Comp.« podmorski čoln s 365 mišji mi silami. Podmorski čoln bode vodil Oto z »prokuro«.

Pravijo, da je nekdo nahujkal Čuka, da je s svojo ljubeznijo zašel v Kožmane. Povem pa Čuku to, da naj pusti pri miru krojače, drugače bode imel narobe hlače, imamo pa mi krojači tako velike škarje, da Čuka ostrizemo, da bode tako nežen in gol, kakor je dandanes ženski spol. Ilujška bode pa gospa Sova oključala, ker ne mara, da se njen mož meša v tuje ljubezni.

Pravijo na Premu, da so nekaterim blondinkam izpod Prema vse cvetlice ovenele, ker jim prilivajo z parfumi in mirnimi solzami. Sova jim priporoča tržno vodo.

Pravijo, da Herpelje-Kozina ostane v kratkem brez deklet, ker do prehodnjega pusta se vse omožijo — nekateri okliče že tečejo. — Ravno tam tudi pravijo, da pod okni deklet letos »niti« trava ni pognala, ker so jo lansko leto prevož snubci »poštali«.

LISTNICA

Podbeže. Zmaja se bojimo pa ga izpustimo. — *Čeni vrh*. V košu leži — več se ne zbudi. — *A. M. P.* Nič ne bo, pisano pregledo. — *Malo Ubelsko*. Eno da, drugo ne. — *Podlaniče*. Čuk ne more brati, dajte spet poslati! — *Cezsoča*. Osebnih stvari največ v košu leži. — *Ljubljana*. Prihodnjic čele bom bral — potem bom odgovor dal. — *Sežana*. Preosebno. Ne poznamo razmer. — *Renče*. Nič soli v dovtipih ni. — *Čukov izletnik*. Se kaj. Posebno dijalekt nam je dobro došel. — *Vrhovlje*. Pustimo dekleta, vsaka čema se vanje zapleta. — *Še dlo*. Malo v list, malo v koš. — *Komen*. Bomo videli, če se dekleta res odpovedo plešu. — *Krasno*. Drugič kaj, to je preslabotno. — *Cezsoča*. Kratke stvari, a slabe vse tri. — *Starogora*. Čudni ljudje, vedno bi se vlekli za lase. Preosebno se mi zdi.

zato že v košu sedi. — *Sturje*. V koši *Števerjun* — *Kakance*. Ne razumejo. — *Sturje*. Hvala za dovtip, ki je silno star in premlet in ga je v listu težko prineati. — *Dilamske dekle*. Slabo pisano. Čuk ne more brati. — *Tolmin*. Bi bilo prehudlo, spada pred sodišče, četudi je morda resnica. — *Imenje*. Ne blatimo preveč deklet, če ni potreba. — *Jellent Vrh*. Slabo. V koši. — *Vipolže*. Vsega ne moremo priložiti. — *Modrejša*. Z imenami — tega pa nel Vas, če hočete! — *Bologna*. Če je slovensko dekle pisalo slovensko mu fantu slovensko pismo, ga ne bomo priložili. Kakšen greh pa je to? — *Nepriidprav*. Preosebno, prelokalno, premalo zanimivo. Drugič! — *Vrh*. Nič ne bo, za zdaj v koši. — *Jaka Makaronič*. Se malo počakaj! —

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Glavna zaloga v Milanu.

Nazaj k cenam iz predvojnih. Volike množine tkanin se bodo razprodajale neposredno konsumentom po lastnih cenah tovarne. **Razprodaja** se prične s prvim junijem in sicer samo v ulici Savorgnana št. 5., ki se ne sme zamenjati s trgovinami, ki hočejo biti enake našim.

Naštejemo nekaj predmetov:

Obrobljene žepne rute	L. —75	Zenske, črne in barvane nogavice	L. 2.95	Angleško lahko blago (Pelle uovo)	L. 4.95
Moške nogavice	„ 1.10	Pletene ovratnice	„ 3.50	Gombinouse za gospe	„ 15.50
Prtiči za čaj	„ 1.25	Naramnice	„ 3.50	Rjuhe s preluknjanim ro- bom	„ 29.90
Cvirnati prtiči	„ 2.90	Srajce vezene	„ 9.50	Posteljna odeja	„ 29.90
Prtiči iz gobe	„ 1.90	Zenski jopiči, vezeni	„ 3.95	Volnena odeja	„ 29.90
Kuhinjske brisače	„ 1.90	Dyonitno sukno 100 cm, m	„ 4.25	Zimnata blazina	„ 49.90
Namizni prtiči	„ 2.50	Preproge za pred posteljo	„ 4.90	Vezene rjuhe za 2 prostora	„ 55.90
Madapolam, m. po	„ 2.50	Zenski jopiči	„ 5.90	Barvane odeje	„ 64.90
Svicarska vezanina	„ 2.50	Vezena spodnja krila	„ 9.90		
Navadno sukno, m.	„ 2.95				

Bogata izbira moškega in ženskega blaga — Zametno blago za lovce — Izgotovljeno perilo — Bombaževina — Navadno in sukno iz lana — Prti in prtiči — Namizno perilo — Maje — Chabhe — Robci — Brisače — Bela in barvana spugna — Preproge — Zavese — Prevlake — Za mobiljo — Posteljne odeje — Volnene odeje — Rastlinska žima — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzije, blazine izgotovljene iz naravne in rastlinske žime.

Posebni popusti za razprodajalce.

Naroči se lahko blago pismenim potom.

Stalne cene.

Stalne cene.

Blago, ki ne zadovolji kupca bodisi radi cene ali pa radi kakovosti, se lahko vrne.

Dobi se tudi posebno blago za duhovnike. — Neposreden uvoz volne za blazine.

Trgovina je odprta od 8. ure zjutraj do 18. ure dopoldne.

FOTOGRAF JORDAN OBLAK
Gorica, ulica XXIV. Maglo 16
(prej Tre Ré)
priporoča svoj fotografski, u-
metniški atelje.
Na željo pride slikat tudi na
dom. Povečuje in zmanjšuje
vsakovrstne fotografije. Izvr-
šuje fotografije za potne legiti-
macije v eni uri.

MIRODILNICA
v zvezi v lastno
dišavnico
E. GRAPULIN
Nasproti Ljudskemu vrtu.
Na drobno. Na debelo.
Cene brez vsake konkurence.

Učenka

se sprejme v trgovino z meša-
nim blagom. — Več se izve v
trgovini M. BRUS, v Sp. Idriji.

Pozor!

Od dne 15. aprila naprej po-
pravljam ure
po znižani ceni.
Popravljam žepne ure, budilke
in druge po **L. 6 komad.**
M. ŠULIGOJ, urar
via della Barriera 43, pri državnem
kolodvoru v GORICI.

Mobilije domači in inozemski izdelki.

NAJNOVEJŠI VZORCI.

STALNO DOHAJANJE.

O. BERNT,

Gorica, Piazza della Vittoria (na Travniku) šte. 21. Telefon šte. 66.
Poročne in jedilne sobe, pohištvo, železni in medeni posteljniki, o-
mare in ograde za predsobe; sprejemnice, garniture »Clube« in navadne,
mobilije za urade v ameriškem slogu in navadne, stolice in naslonjači
v veliki izbiri, mizice, popolne pisarne, vozički za otroke, divani, žim-
nice, vzmeti (šuste) itd.

Popolna oprema restavracij, uradov in zavodov.

POSEBNI POPUSTI ZA PREPRODAJALCE.

Sprejemajo se vsakovrstna naročila za pohištvo in zagotavlja točno
in prvovrstno napravljeno blago.

Zapomnite si:

Fotograf JERKIČ

ima svoje odlikovano podjetje v Vrtni ulici
(Corso Verdi) št. 36 v vilici na dvorišču.

Meščani! Okoličani!

Naznanja se, da se je otvorila v
večjih in prenovljenih prostorih staroznana

Restavracija pri Črnem Orlu

Gorica, via S. Giovanni 6.

Točijo se pristna briška in vipavska vina ter izvrstni
kraški teran:

Postrežba točna. Domača kuhinja.

Sobe za potnike. — Dvorana za zborovanje.

Toplo se priporoča sl. občinstvu

lastnik **IVAN FIEGL**

Zaloga piva „ADRIA“

Priznana najboljša pivo v Julijski Benečiji. Zaloga
v Gorici, Via Silvio Pellico št. 10.

Za obilna naročila od strani gosp. gostilničarjev
se priporoča **Franc Berzellini**

zalogatelj.

Odlikovana goriška čevljarna D' Osvaldo Henrik

zapriseženi sodni izvedenc.

CENTRALA:

Via Mazzini 17

Gorica

Telefon 115

PODRUŽNICA:

Corso Verdi 13

Velika izbira elegantnih čevljev za moške, ženske
in otroke — Sprejema vsakovrstna popravila

Pozor

na najstarejšo goriško zalogo pohištva!

Prodajam pohištvo po zelo nizkih cenah, in sicer:

Omare	od 200 L. navzgor
Posteljnake	90
Vzmeti	70
Žimnice	60
Spalne sobe	800

Velika izbira kompletnih spalnic najelegantnejših in priprostitih
z železnimi posteljniki.

Z obilen obisk se priporoča

Ant. Breščak, največja zaloga pohištva na
Goriškem z lastno delavnico
v Gorici, Via Carducci 14 (prej Gosposka ulica) in Via C. Favetti 3.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

:: Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::

Sveče, vesele, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Josip Kerševani

mehanik in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk
in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v meha-
nično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v
umetnem vezanju in krpanju.

Last na delavnica in popravil-
nica, Stolni trg 5,

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original

Mundlos šivalne stroje, ker so

najbolj zanesljivi, za te jamčim

15 let.

Podružnica

LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE

v Gorici, Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telef. št. 50.

Brzojavni naslov: LJUBLJANSKA BANKA

Delniška glavnica SHS kron

80 milijonov

Rezerva SHS kron

64 milijonov

Centrala: LJUBLJANA

Podružnice: Brežice, Kranj, Metkovič, Celje, Maribor, Novi Sad,

Obrestuje vloge na knjižice do 4 1/2% Na daljšo odpoved vezane

Nakazila in plačila v jugoslavijo in inozemstvo sploh.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje: vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

Uradne ure za občinstvo 8 1/2, do 12 in od 3 do 5.

Ob sobotah pop., ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.